

I LA PLOMA?*

Francesc Collado

Em descolgue d'entre les flassades amb escarransit esperit. M'encaparre lluitant contra l'orbesa de la cambra; cercant a les palpentos l'enemic xiulet que m'escridassa l'oïda. Ara que és l'hora per a mi, t'encomanaria el deure fastigós. ¿Quan era allò de voltes i revoltes, tot colgat? Sense esma, quasi-bé ja fart, comptant estrelles i lluernes que refeies amb breus moviments de les parpelles; surant foscó. És ara temps de xafogor i basca? És ben prompte encara, mitjan març. La primavera fa sovint gelada, de matí. Així ho ha anunciat la premsa no recorde pas si ahir o abans d'hir. De tota manera ben bé que se'n queixen les cambres agràries de les pèrdues sofertes. Tu podies reclamar també a l'administració els danys que et produeixen els fenòmens atmosfèrics. Directament o indirecta, la pluja et fa malbé la caçadora de cuir i et clivella les sabates. El sol decolora la roba que estens assecant-la. I les goteres, qui te les adoba? Ei, quin abaltiment! Per fi li he trobat l'orella, i li l'he girada, al sarnós xiulet de quarç. Sure pel corredor. Ingràvid en diria si no fos per la gelor glaçada que hi puja de les plantes peuenques. I tot el fred de gres envernissat no aconsegueix desensopir-te. Potser l'únic de grat seria un bany. Obric l'aixeta. Quin oratge ens fa? Guaite per la finestra del celobert. I ara! Caram quin dia més lleig! L'aigua, tanques l'aixeta. Quatre torrellons, cap a llevant, uns parracs amunt i una negror sospitosa de tramuntana m'encomanen la incertesa i ben poca disposició a la faena. Obric l'aixeta. I com que ja en tens prou de toll, la tanques. Ara les plantes: te les notes molles i cofoies. I m'esvare suau, àgil, impelit per l'hàlit sufocant i opac, entre bombolles. Tens un lleuger trempament del membre i te l'amides. Amb una mà en tens prou per abastar-lo. L'altra no et cal per resseguir-li el vol. I plou menut mull-mull.

Ho tinc tot controlat: la bossa, els llibres, el quadern, el dietari, i la ploma? A la butxaca de la jupa, bé. T'ajups i forceges una mica contra el lligam. N'extraus un mig mullat i el canvies per l'altre de sota més sec i no

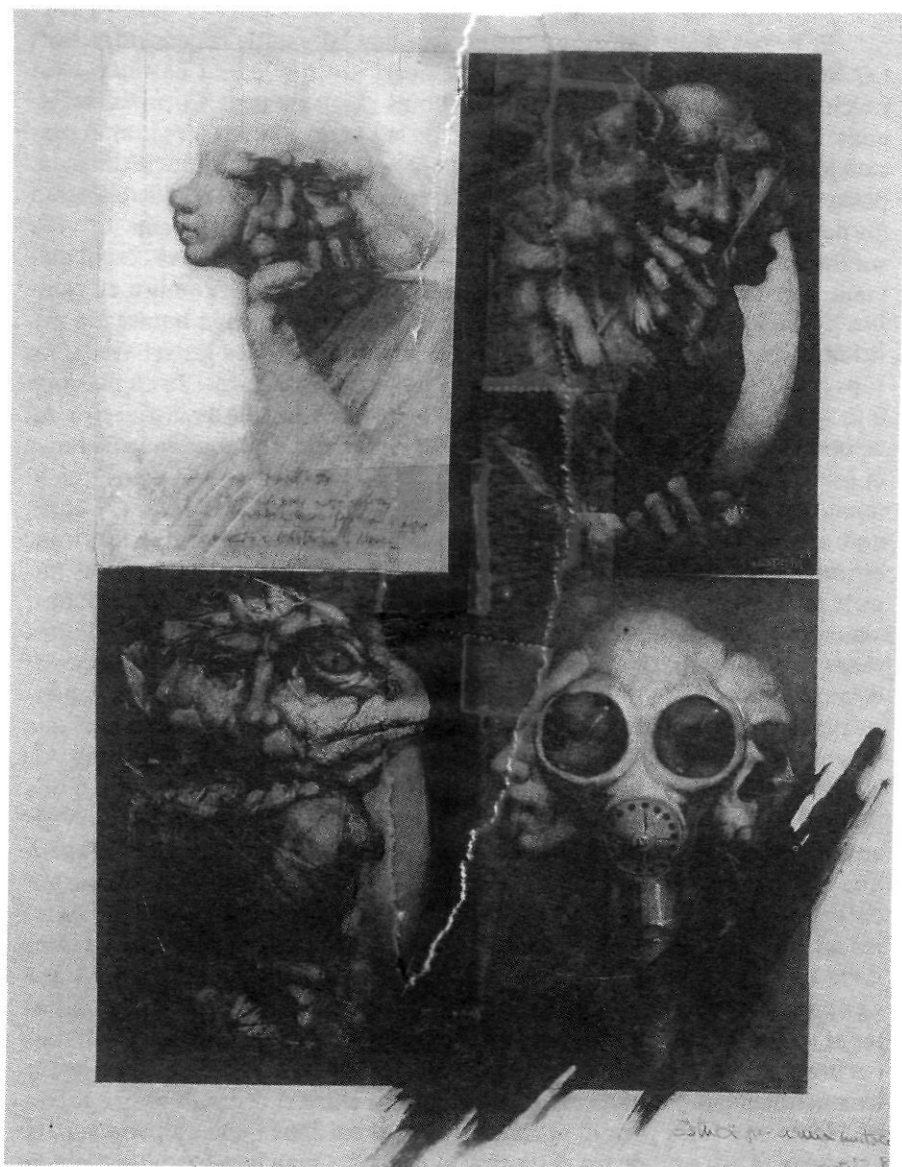
*Aquesta narració pertany a un llibre, encara sense títol, que ha de publicar l'editorial 3 i 4.

pas tan rebregat pel cordam. Deixes les monedes adients sobre la resta d'em-bolic i continues. Al fatxenda del quiosquer també se li han enganxat els llençols aquest matí. Ara que ell s'ho apanyarà com bonament puga. Pot-ser només trobarà pasta cel.lulosa. Aixó sí, les monedes no'es dissolen amb l'aigua. Almenys no et poden acusar de lladre.

Jas! Què estrany! Sembla que aquestes notícies ja les has llegit abans. Fins i tot els entitolats et semblen familiars. És clar, et tranquil·litizes, ara, com que volen extraure bé el suc dels fets, aquests bandarres de diarrers malusen el paper en qualsevol repetida ximpleria. La pluja arrecera i no l'has encertat amb la roba. Només això et faltava per amanir les minvades ganes d'enqueferar-te. T'apresses envers l'auto. El ruixat t'agulloneja el rostre com si t'acantalejassen. Ja hi som allà! Ara no arranca el matusser. Amb l'estarter i sense. Amb l'embragatge enfonsat i solt. Tampoc. I cada vegada menys enrenou del motor d'engegament. Ara: Uc-uc...uc. I ara res, ni uc. En eixir de l'auto l'aigua raneja la voravia. Hi saltes i cerques un taxi caminant a la gran via. I enlloc no passa ningú. Que t'has equivocat d'hora? Ca! Hi ha llum. No gaire, però, n'hi ha. I el macro-rellotge-termòmetre del contó et fa la clucada a cada cinc segons. Primer 18 centígrads, després: caram arribaràs tardíssim i la Camembert ja et té controlat. Se me'n fot l'empudegadora aquesta si m'anota al despatx. Se n'ha de carregar ella amb la colla de bestioles de cou A. Arribes a l'avinguda que ara es d'aigua quasi tota plena. El jardinet del boulevard se n'ha anegat. Ja notes l'aigua com et puja per sobre les sabates. Cap bus, cap taxi, cap ànima no s'albira enlloc. I és clar com ha d'eixir la gent i els vehicles, com hi poden circular en aquestes condicions? I tu on vas patint? Torna-te'en a casa i ja veurem en acabant.

Ara ja t'és igual anar per la via o la vorera desbordada. Clapoteges, ben amerats tots els camals, saltant ací i allà però és tot aigua. En entrar al teu bocacarrer ve un toll que encalça ben bé al genoll. Això no ve de taina. Mal-grat i tot sembla que te n'alegres, però, per què? Com quan de menut, al poble: si plovia ningú no anava a costura. I tan poquet que costa desem-bussar tots aquests albellons amb milanta furgants; i desempastifar-ho tot amb unes poques cubades de sulfumant! Ja n'estaria bé de tanta porqueria i tanta runa! I les rates. Aixó, què hi fas? Ara eixiran els ratots amb tota llur milionària prole esllavisant-se per la ferum, cobrint a sostres el carrer, de mur a mur; saltant unes sobre d'altres; escridassant amb punxeguts i tallants xisclets. I va de mal! Encara com ja ets front al portal i te n'endinses escales amunt. A la cambra i assegut al llit et descordes les sabates. Quin ois, tot el tarquim i la sutzura que han acomboiat. Te les traus amb tiquis-miquis i et canvies la xopa i regalimosa vestimenta pel xandal ben folgat i les esportives que et semblen de vellut endolcit i sec. Tot fent ganyotes, desenllepisses amb un drap d'enllustrar el fang acumulat a sobre el negre xarol que torna a lluir d'alegria com si et recabalàs de l'angoixa soferta.

Et fiques al telèfon. Al treball no se n'han adonat de res encara. Encara? Sí, allà ni tan sols plou. La Camembert diu que quina llàstima, avui precisament que esperen l'inspector. Notes gelor als peus i penges, sotai-guat, l'auricular. El reguerol rabent ve de la porta. T'hi acostes i, amb precaució, prems la balda del forrelat entre el polze i l'índex. La fúria desencadenada de milanta milions d'hipopòtams en forma líquida et reballen la porta als narius que et copsa com un directe de King-kong a la bancada. Et veus surant entre un cafís d'andròmines i tòtils per on adés caminaves casolana-ment. Per terbolins, com una balfuda de nen, regolfes de cambra en cam-bra desballestant armaris, que s'enlairen somoguts per una batzegada po-drida, d'excrements. Surant a prop del sostre reconeixes les sabates i, no saps com un fort impuls t'obliga a bracejar i aconseguir-les. Ja en tens una a la mà quan un corrental que ara sembla venir una des de la finestra del celobert es desplaça a un racó del menjador. I ara! Tot això de les sabates et sembla una mica ridícul quan tens tota la casa, tret de dos pams que hi manquen per arribar al sostre, empastifada de llotam i de ferum. Penses amb el teu pobre estereo i el Chunga's Revenge del Zappa, que moriran, estimbats en qualsevol barranc d'un bac; colgats entre milers de tones pu-trefactes, encondolits i entortillats, vetlant la immensitat «in aeternum», acompanyat canyots, ampolles de Burbons i màquines de retratar. I l'altra sabata? No saps per quin carall hi penses ara amb ella i com et sents arra-bassat per unes folles tremoladisses, d'abastar-la. Això és la fi penses. Aques-ta allau que no saps com, ni d'on ve, t'esclafirà contra el treginat fins que rebente el sostre i n'isques destrossat a dalt, a les golfes. I la sabata? Al-menys n'has salvat una. I te la lligues al coll per no perdre-la, quan, a dos pams de tu veus una llueur xarolada que t'encongeix l'ànima i arrabasses amb ella. En tenir-la entre les mans, encara has de disputar-la amb una rata que s'hi ha encanat i que t'amenaça amb els ullals esmolats tot arronsant els bigots ensem al llavi superior, mentre s'aferma amb les urpes davante-res a la vora superior del taló de la sabata. Amb l'altra li amolles una talo-nada que li esclafeix el fus del cap entre un xisclet ensangüé i diminut que va apagant-se fins que l'espolses d'allà i aferres i relrigues, amb dues saba-tes al voltant del coll a l'espera de no-saps-què. Ara amb les dues mans lliu-res braceges enfurismadament. Ja no hi veus res en absolut i et sents endut irressistiblement per una corruixa tarquinosa entre el degotall bassot infec-te. Notes una forta pressió al coll, on adés el cordons i una glopada agrosa i sosàlica fa estremir-se tot el bastiment del cos. Quan una bestial sacsejada et xucla enfora on, entre un baf espés de xafogor, et desemboliques la mà-nega del telèfon de la dutxa que t'asfixia. D'una espoltida arrambes tovalla i barnús i te n'abilles prest. Ho tens tot controlat, la bossa, els llibres, els quaderns, el dietari. I la ploma? A la butxaca de la jupa, bé.

J. CASTEJON: *Estudi sobre una mutació*. Pintura s/paper 80x60. 1981.